

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780–1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

National Library
of Sweden

B R E F: ifrån Herr Secreteraren Herrn. And. Kullberg til
Frö Gylfava Eleonora Lindahl i Norrköping, dat. Stock-
holm, den 10 Oct. 1797.

Innehåll:

1) Wänskap och Mylltjuke tecknade i et ömt och wacker Språk.
2) Den luggfame Skalden. 3) Fri Widdströms Grafscrift öfver sin Son
tilägges.

Min Nådiga Syfter! Många långa dagar äro
förflutne, sedan jag hade äran skriftligen upwaktas.
Det har varit en ängstlig tid; jag har förgäflres väntat
på något svar eller anledning at skrifwa å nyd.
Jag har ofta trott finna endspråket sannas på mig:
qui s'éloigne des yeux s'éloigne du cœur; och mit
hjerter ber mig nu helt afkräfsamt fråga:

Oinwæl Er hjerter redan glömt
den, som Ni fordom wärdig dömt
at Namn af Eder Wän få bära;
Som denna ära siöne fann,
än alla rundna Myrthen-band
och Snittets glans och lågrens ära?

Om Ni har glömt den sälla tid,
då jag, som Telemaque, af Wissheten ledofgad
til Edra bygder kem, och kände gvalts Frid
utur mit bröst af Eder blick förjagad,
och med Er delte Dygdens lugn och fid.²

Jag

Collection
Gyornelliana.

Jag minns så lifligt denna tiden:
jag minns hur lycklig jag då var;
men ack! den är; den är förleden!
min Stjerna uti moln är skruden,
och jag blott minns hur fallt jag var.

Jag har läst de quoldt vestr i Min. Nådiga Systers minnes-
bok: den är gudomlig, den är öfver allt berömt, så i anseende
ti dess Skönhet som Lanning; och sedan jag läst den kände
jag min Skalde-gäfra så ringa, at jag oprigtigt tog det be-
slutat at aldrig skriva vestr mer; men jag var inte med
mig själf ibland. — Jag kan intet annat än på det högsta
be om ursäkt för de å andra sidan dåliga rader, hvilka
man med mycket skäl kunde kalla Väderns Vitterhet, efter
de äro tilkomne under en den mulnaste himmel och i
den obehagligaste Väderlek.

Fru Widström och jag hafva med förtjusning genomläst
det sista och charmante Brevet af min nådiga Systers hand,
och igenkännt den älskanvärda Fru Lindahl i hvar rad. Jag
skickar med henne goda minne den Gräffersitt hon själf
skrifvit öfver sin son, som är obefrifligt vackert. Jag har när
han aldrig funnit Sorgens och Qualets. Känslor så delikat ut,
tryckta, som i detta Stycke. Det är det ömma, lidande Hjertats
sanna Språk, som jag är säker icke skal misshämmas af
dem, som är Slemmes och Behagens Vän, och som förenar den
lifligaste Känsla med den finaste Utskilning.

instundande Slögtidigheter torde gifva Ammen tillet
meru intressant Brev; imedertid leper jag med största
högarctning

Min. Nådiga Systers

uprigtige Vän och ädmunkaste Tjenare,
H. t. Kullberg.

Öfverlag

Bilagor.

Vid min Söns Död den 30 Apr. 1797*).

Passionens gång är flygt, des tal rop.
Kellgren.

O Du! som första känslan giedt
Af Mor är detta slitna hjerta,
Svi hade Ödets hand beredt
ur Sälheten en kalk af Smärtas?

Ljufft lofvande, som Brodden där,
och glädjande, som Apels blomma
Ger hopp för Landmannens besvär
i Frukt och Skordarne som komma:

Så jag emot din framtid log,
Min Son, och lifligt hoppet närde,
Så Masken hemligt blomman tärde,
och Slaglet våldsamt brodden slog.

Men, Du ej mera hör min röst,
och glädjens gryning är förliden!
O! när Du tryktes til mit bröst,
Så var där Ofkulden och Friden;
och hvarje mödans tunga stund
Vid dina smekningar förilde;
Vid lojet af din ängla-mund
Ej sorgen i mit hjerta hvilde.

Behofvens ått och Smärtans tår
Vid dina lékas föj försummo;
och Bildes utaf glada år
För hoppet i min Späl uprummo.

Men

*) Han hette Sven Nil. Widfröm, född d. 9 Jan. 1792, och var förf. af Darnet,
som denna uträsta öma som vittra Moder hade med sin Man, Widfröm,
Repetikus vid Kongl. Spectakel- och Balleten i affvande på Musikken, med hvilken
han blef gift i Stockholm d. 14 Nov. 1790.

Men ni blott Sorgens hemiska gny,
i följe af de mörka öden,
Ur Vårens purpurströdda Sky
Mig, endast mig, förkunna Döden.

När denna unga, milda Gud
åt Jorden Sälheten bereder,
Och Löfvens mægt och Blomfrens flend
Kring Skog och ängarne förbreder,
Och Vestens Lus och Lärkans Lång
Besäda årets Skårers-dagar:
Så i en Graf så mörk, så trång,
Du hvilas, och jag arma klagar!

Ur Tufvans Gådd, i Sippans Knopp,
Skal jag din spända afbild söja;
Vid Svafvens fläkt och Flodens lopp
Skal tanken vid din lefnad dröja.

Och när från Indiens brända fält
Den trogne Svalan återvänder,
Och med sin make ömt och fält
Eil denna Sorgens boning länder;
Och då vid Sakers slutta Kant
Slor lugna Döt med omsorg fäfar;
Sån, utande på Bergets brant
Och hoppande bland gräsets gåfver:

Skal jag min egen nöda se
Och följa hennes flygt i spåren,
Och vid des ungers matande
Skal hjertat se dig genom tåren

O Du, mit Hjertas äfflinge!
Se ned från Glädjens regioner;
Se dina fäder grätande;
Slör dina Moderars klage-toner!

Se dina fräda ^{*)}Systrar där
Förtroligt kring din Kista loka,
och säga: Dror, han sover här,
Vi honom skola sagta smeka.

Så sove du i Grafvens sköt!
Dit, dit ej qvalen kunna hinna;
och den, som här blott tårar gjöt,
Skal tröst uti det friska finna.

Jas, där är ofskulden så fäll;
Förtryckets järn där rofadt kvitar,
och Smädelsens och Klumndens pilar
förflyttas emot Grafvens slätle.

Där skal ej kärlek i förfäit
Din ungdoms glada drömar föra;
Ej älskarinnans fulska grät
Din veka Själ i snaror föra;

Och ingen lönske förädigste Dror
Dig tvölöst mot sit hjerta trycka;
Föruglets blickar från en Stör
Ej falla på din nötta krycka.

Nej, salig bland Seraphens tal,
Skal du den Ewig Gode finna;
och i de högsta Sygders val
Fullkomlighetens kretsar hinna:

och då vid tyfsta Midnattsstunden
Jag qvalfull sutkar fram dit Namn:
Så skal vid Månans sken din Slummar
Så lyfsligt suguta genom dunden; och

*) Hån tannade 2: ne yngre Systrar efter sig: Carolina Maria,
född d. 2. Maj 1794, och Augusta Wilhelmina, född d. 12 Jul. 1796.

Och i en himmelsk blomster-vind
Fördröja vid min sorgfna lutev;
Och smygga tåren från min kind,
Och styrka i mit hjerta gjuta.

Och när som Ljufets lifta fläkt
Uplöser mina sorgfna öden;
Då skal du, skön i Ljufets drägt,
Le hopp och frid mot mig i Döden

En Ulrica Carolina Widström,
född Forsberg.
